

— Тука ли живѣе Иванъ Каменарьтъ?

— Какъвъ каменарь търсишъ ти, непознати? Тука не живѣе никакъвъ каменарь; тукъ живѣе господарьтъ Иванъ, който е кметъ на града и безъ когото нищо не може да стане!

— Да, да, да! каза Гаврийлъ. Азъ именно него и търся.

— За какво ти е, човѣче?

— Искамъ да го видя, не е ли възможно?

— Не може, съ особена надутость отговори дверникътъ. Той сега почива.

— Моля, кажете му, че искамъ да поговоря съ него; той ми е приятелъ, и азъ му съмъ много задълженъ...

Все отказваше дверникътъ, ама най-сетнѣ не можѣ да устои прѣдъ настоятелнитѣ искания на непознатия. Той минѣ прѣзъ богато постланитѣ салони на своя господарь и влѣзе въ неговата почивателна стая. Иванъ Каменарьтъ обтегналъ се на едно копринено канапе и пушеше златни цигари. Като видѣ дверника си, безъ да се помърдне, попита го гордо:

— Какво има?

— Единъ непознатъ човѣкъ, господарю, иска да ви види и да говори съ васъ.

— Не приемайте го!

— Той казва, че ви е билъ приятелъ и че...

— Нѣмамъ приятели азъ!

— Да го испядъ ли?

— Да!

Слѣзе тогава дверникътъ и съвсѣмъ отказа на архангела Гаврийла.

Архангелъ Гаврийлъ трѣгнѣ да си иде много ужаленъ и наскърбенъ. Вървѣ нѣколко минути и пакъ се повърнѣ. Той се прѣстори на про-